

РЕШЕНИЕ

№ 4835

гр. София, 14.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 37 състав,
в публично заседание на 21.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Адриан Янев

при участието на секретаря Кристина Алексиева, като разгледа дело номер **3708** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. във връзка с чл. 28 от Закона за хазарта (ЗХ).

Образувано е по жалба на [фирма], чрез адв. К. Г., срещу Решение № 000030-3208 от 28.03.2022 г. на изпълнителния директор на Национална агенция по приходите.

В жалбата са изложени твърдения, че дружеството жалбоподател е заплатило такса по чл. 30, ал. 6 ЗХ в размер на 25 000 лева и такса по чл. 1, ал. 3 и ал. 4 ТТЗХ в размер на 2 000 лева. Поддържа, че оспорващата страна организира хазартни игри с игрални автомати, които се облагат с алтернативен данък по чл. 242, ал. 1 ЗКПО, поради което на основание чл. 30, ал. 7 ЗХ не се дължи заплатената такса по чл. 30, ал. 6 ЗХ в размер на 25 000 лева. Счита, че в производството по искане за потвърждаване на инвестиции е отделно от производството по издаване на първоначалния лиценз. Счита, че това производство е факултативно и до него се стига, когато не са представени доказателства за извършени инвестиции, в който случай се дължи такса от 2000 лева по чл. 1, ал. 3 ТТЗХ. Поддържа се, че такова производство не е образувано, тъй като в производството по издаване на първоначалния лиценз са представени доказателства за извършване на инвестиции, поради което не се дължи таксата в размер на 2000 лева. Претендират се разности за държавна такса и адвокатски хонорар.

Ответникът - изпълнителният директор на Национална агенция по приходите (НАП), чрез процесуалния си представител, изразява доводи за неоснователност на жалбата.

Счита, че заплатените такси се дължат на различни основания, като административният орган е длъжен да ги събере. Застъпва становище, че таксата по чл. 30, ал. 6 ЗХ се отнася за заплащане на услуга, която не е част от производството за издаване на лиценз, поради което таксите по чл. 30, ал. 1 и ал. 6 ЗХ се дължат на различно основание. Развива доводи за наличието на противоречие между нормите на чл. 30, ал. 6 и ал. 7 ЗХ, което не следва да се тълкува в интерес на задължените лица, а в интерес на държавата. Пояснява, че поради законодателен пропуск не е изменена нормата на чл. 30, ал. 7 ЗХ и същата следвало да се счита за мълчаливо отменена. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София - град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, прецени становищата на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Подадено е искане вх. № 26-М-763/06.08.2021 г. на [фирма] за издаване на лиценз за организиране на хазартни игри в обект с адрес [населено място], пл. „20 – ти юли“ № 20.

Част от представените документи към искането са свързани с установяване на направените от [фирма] инвестиции по смисъла на чл. 5, ал. 1 ЗХ за срок от 5 години, които са на стойност 302 413,58 лева за посочената игрална зала. В тази връзка са представени различни договори за покупка на игрални автомати, игрално оборудване, джакпот система, отстъпване на право на ползване върху софтуер и други.

Подаденото искане е разгледано, което е наложило издаване на Решение № 000030-4886 от 11.10.2021 г. на изпълнителния директор на Национална агенция по приходите (НАП), с което на [фирма] е издаден лиценз със срок 5 години за организиране на хазартни игри с игрални автомати (28 броя) в игрална зала с адрес [населено място], пл. „20 – ти юли“ № 20. Със същото решение са потвърдени извършените от [фирма] инвестиции.

От приложеното платежно нареждане № BORD06793569/19.10.2021 г. се установява, че [фирма] е заплатило по сметка на НАП сумата от 25 000 лева, представляваща такса по чл. 30, ал. 6 ЗХ по повод издаден лиценз за игрална зала с адрес [населено място], пл. „20 – ти юли“ № 20.

От приложеното платежно нареждане № BORD00961274/05.08.2021 г. се установява, че [фирма] е заплатило по сметка на НАП сумата от 2000 лева, представляваща такса по чл. 1, ал. 3, вр. чл. 5 от ТТЗХ, отнасяща се за горепосочената игрална зала.

С молба вх. № 26-М-763/04.02.2022 г. на [фирма] е поискано от изпълнителния директор на НАП да постанови решение, с което да възстанови сумата от 25 000 лева, представляваща недължимо платена държавна такса по чл. 30, ал. 6 ЗХ и сумата от 2000 лева, представляваща недължимо платена държавна такса по чл. 1, ал. 3 ТТЗХ.

Последвало е издаване на оспорваното Решение № 000030-3208 от 28.03.2022 г. на изпълнителния директор на Национална агенция по приходите, с което е оставено без уважение искането за възстановяване на заплатените от [фирма] такса в размер на 25 000 лева по чл. 30, ал. 6 ЗХ и такса в размер на 2000 лева по чл. 1, ал. 3 ТТЗХ, за което е подадена молба вх. № 26-М-763/04.02.2022 г.

Административният орган е приел, че таксите по чл. 30, ал. 1 и ал. 6 ЗХ се дължат на различно основание, като са въведени различни критерии за тяхното законодателно дефиниране. Заплащането на таксата не изключва дължимостта на другата такса. Изложени са мотиви, че дължимата такса по чл. 30, ал. 6 ЗХ не е част от изискванията за издаване на лиценз, а условия за получаване на такъв и е във връзка

осъществявания контролна дейност от компетентните органи. Счита, че таксата по чл. 1, ал. 3 ТТЗХ, отнасяща се за потвърждаване на извършени инвестиции в конкретен обект, се дължи независимо дали документите са подадени към искането за издаване на лиценз или към второ искане в рамките на 6 месеца от издаването на лиценза. Счита, че административният орган, предоставящ административни услуги, е задължен да събере определените в закона такси, както и че не са налице условията за освобождаване от внасянето на такси.

При така установените факти, Административен съд София-град достига до следните правни изводи:

Жалба е процесуално допустима, като подадена срещу акт, подлежащ на съдебен контрол на основание чл. 28 ЗХ. Същата е подадена от лице с правен интерес, тъй като актът е неблагоприятен за него.

Спазен е срокът по чл. 28, ал. 1 ЗХ, доколкото оспореното решение е връчено на дружеството на 29.03.2022 г., а жалбата е депозирана на 30.03.2022 г.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно разпоредбата на чл. 168 АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, като проверява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби при издаването му и съобразен ли е с целта, която преследва закона.

Според чл. 12, ал. 2 и ал. 3 ТТЗХ таксите се заплащат по сметка на НАП. Съгласно чл. 7 от Закона за държавните такси (ЗДТ) контролът по правилното определяне и събирането на таксите се провежда от ръководителите на съответните държавни органи. В тази връзка и на основание чл. 17, ал. 1, т. 16 ЗХ изпълнителният директор на НАП е компетентен да се произнесе по искането за възстановяване на недължимо внесени такси, поради което оспорваният акт е издаден от компетентен орган.

Актът е издаден в предписаната от закона форма, като съдържа фактически и правни основания за негово издаване. Мотивиран е в достатъчна степен, позволяващ на адресата да разбере какви са причините за отказа за връщане на държавните такси.

Не са допуснати процесуални нарушения, водещи до незаконосъобразност на оспорения акт.

Нарушен е материалният закон при издаването на оспореното решение.

Съобразно правилото на чл. 46 от ЗДТ недължимо платени такси се връщат по искане на заинтересованата страна. Това са таксите, по които не е образувано производство, надвнесените такси, внесени такси без да е налице основание за тяхно заплащане и таксите, които са събрани, въпреки че страната е била освободена от заплащането им.

Съгласно чл. 30, ал. 1 ЗХ за разглеждане на документи по подадени искания за издаване на лицензи или за извършване на промени по издадени лицензи, за издаване на лицензи по този закон, с изключение на лицензи за онлайн залагания, за издаване на удостоверения с вписани промени по издадени лицензи, както и за извършване на други административни услуги, се събират държавни такси по тарифа, приета от Министерския съвет по предложение на министъра на финансите.

Съгласно чл. 36, ал. 6 ЗХ за издаване и поддържане на лиценз за игри с игрални автомати със срок на лиценз 5 години се събира еднократна държавна такса в размер на 25 000 лева, когато игрите са организирани в населени места до 500 000 жители, и в размер на 50 000 лева, когато игрите са организирани в населени места над 500 000 жители. За издаване и поддържане на лиценз за игри с игрални автомати със срок на

лиценз 10 години се събира еднократна държавна такса в размер на 100 000 лева. Посочената разпоредба следва се тълкува заедно с чл. 36, ал. 10 ЗХ, според който еднократната част от таксата по ал. 4, 5 и 6 се внася по банкова сметка на НАП преди получаване на удостоверението за издаден първоначален или за продължаване на срока на лиценз за организиране на хазартни игри.

Горното означава, че таксите по чл. 30, ал. 1 ЗХ се отнася за разглеждане на съответните искания, а таксите по чл. 30, ал. 6 ЗХ се отнасят за издаване и поддържане на лиценз, т. е. дължат се на различни основания. От важно значение за делото е разпоредбата на чл. 30, ал. 7 ЗХ, според която за хазартните игри, които се облагат с алтернативен данък по Закона за корпоративното подоходно облагане (ЗКПО), се събират само таксите по ал. 1, т. е. същата въвежда условието за недължимост на обсъжданата такса по чл. 30, ал. 6 ЗХ. Това означава, че е ирелевантно обстоятелството дали, че обсъжданите две такси се дължат на различно основание, тъй като нормата на чл. 30, ал. 7 ЗХ изключва плащането на таксата за издаване и поддържане на лиценз.

Според чл. 241, ал. 1 ЗКПО хазартната дейност от игри с игрални автомати и игри в игрално казино, се облага с данък върху хазартната дейност, който е окончателен. Разпоредбата на чл. 243 ЗКПО определя, че данъчно задължени лица по този раздел са организаторите на хазартни игри по чл. 242 ал. 1. В настоящия случай дружеството жалбоподател притежава лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати в игрална зала, поради което е данъчно задължено лице за заплащане на данък върху хазартна дейност. Това означава, че дружеството се облага с алтернативен на корпоративния данък по смисъла на чл. 5, ал. 5, т. 1 ЗКПО, тъй като се облага дейността от организиране на посочените в този закон хазартни игри. При това положение приложение намира разпоредбата на чл. 30, ал. 7 ЗХ, която изключва заплащането на таксата по чл. 6, доколкото посочва, че се дължи единствено таксата по ал. 1. В този смисъл заплатената такса по чл. 36, ал. 6 ЗХ в размер на 25 000 лева е недължимо платена от жалбоподателя, тъй като липсва основание за нейното дължимост, което налага нейното връщане.

Нормата на чл. 30, ал. 7 ЗХ е част от действащото законодателства и предвижда конкретно правило за нейните адресати, поради което са несъстоятелни доводите, че се касае за законодателен пропуск, налагащ да се счита същата за мълчаливо отменена.

По отношение на таксата от 2000 лева по чл. 1, ал. 3 ЗХ:

Съгласно чл. 1, ал. 3 ТТЗХ за разглеждане на документи по подадено искане за вземане на решение по чл. 5, ал. 3, изречение „трето“ от ЗХ за потвърждаване извършването на инвестициите се събира такса 2 000 лева.

Разпоредбата на чл. 5, ал. 1, т. 3 ЗХ регламентира, че лицата, на които се издава лиценз за хазартни игри с игрални автомати, са задължени да представят пред НАП документи, доказващи направени инвестиции в размер, не по-малък от 250 000 лева.

Според чл. 5, ал. 3, ЗХ инвестициите по ал. 1 могат да бъдат направени на територията на Република България или на територията на друга държава - членка на Европейския съюз, или на територията на друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или Конфедерация Швейцария. Документите, доказващи извършването на инвестициите по ал. 1, се представят на НАП в срок до 6 месеца след издаване на първоначален лиценз за дейност по този закон. Изпълнителният директор на НАП или оправомощен от него заместник

изпълнителен директор потвърждава извършването на инвестициите по ал. 1 и издава удостоверение по чл. 34, ал. 1 ЗХ.

Според чл. 26, ал. 2 ЗХ в разпоредителната част на решение, с което се издава първоначален лиценз за извършване на дейност по този закон, се посочват размерът на инвестициите по чл. 5, ал. 1, размерът на средствата по чл. 5, ал. 1, както и крайната дата за представяне на доказателствата по чл. 5, ал. 3.

Съгласно чл. 6 от Наредбата за документите, необходими за издаване на лицензи по ЗХ (Наредбата) за потвърждаване извършването на инвестициите в случаите, когато има решение за издаване на първоначален лиценз и е определен срок за извършване на инвестиции, се подава искане по образец, одобрен от изпълнителния директор на НАП, към което се прилагат следните документи: 1. документи, доказващи придобиването, в това число чрез финансов лизинг, на активи и разходи съгласно § 1, т. 19 от ДР на ЗХ, пряко свързани с организирането на хазартната игра по издаденото решение за издаване на първоначален лиценз; такива документи могат да бъдат: нотариални актове за придобиване право на собственост, договори, фактури за извършени плащания, финансови отчети, счетоводни сметки и др.; 2. документ за платена държавна такса за разглеждане на документите.

Горното налага извод, че потвърждаването на извършени инвестиции може да се направи в две отделни производства – първоначално при разглеждане на искането за постановяване на решение за издаване на лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати или в последващ момент в срок до 6 месеца от момента на издаването на решение за лиценз. По този начин е дадена възможност на организаторите на хазартни игри да извършат преценка дали да направят съответните инвестиции преди получаване на лиценз (в този случай носят риска от неиздаването му) или след това, когато вече имат яснота, че им е разрешено да извършват съответния вид хазартна дейност, т. е. при наличие на решение за издаване на лиценз. В настоящия случай потвърждаването на инвестициите се е развило в рамките на производството по постановяване на решението за издаване на лиценз, видно от разпоредителната част на Решение № 000030-4886 от 11.10.2021 г. Дължимата такса по чл. 1, ал. 3 ТТЗХ реферира към чл. 5, ал. 3 ЗХ, според която доказателствата за потвърждаване на инвестиции следва да се представят в 6 – месечен срок от постановяване на решението, т. е. таксата е дължима в производство, различно от първоначално образуваното. Нормата на чл. 30, ал. 7 ЗХ регламентира, че при подадено искане за издаване на лиценз се събира само таксата по чл. 30, ал. 1 ЗХ – за разглеждане на документите (изрично в закона е употребено „само“), което означава, че по този начин се изключва събираемостта на всякакъв вид други такси в рамките на това производство. В този смисъл и доколкото се касае за хазартните игри, облагани с алтернативен данък по ЗКПО, се налага извод, че не се дължи такса по чл. 1, ал. 3 ТТЗХ в рамките на производството по постановяване на решение за издаване на лиценз. В този смисъл е недължимо платена таксата от 2000 лева.

Предвид изложеното, съдът намира, че оспореното решение е незаконосъобразно, което налага неговата отмяна на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ АПК. Преписката следва да се върне на административния орган, който да постанови акт по направено искане вх. № 26-М-763/04.02.2022 г., с който да се върне на [фирма] сумата в размер на 25 000 лева, представляваща недължимо платена такса по чл. 30, ал. 6 ЗХ и сумата от 2000 лева, представляваща недължимо платена такса по чл. 1, ал. 3 ТТЗХ за разглеждане на искане за потвърждаване на инвестиции.

По разноските:

С оглед изхода на делото и чл. 143, ал. 2 АПК в полза на оспорващата страна следва да се присъдят направените разноски, които са 50 лева за държавна такса. Неоснователно е искането за присъждане на адвокатски хонорар, тъй като по делото не е представен договор за правна помощ, който да установи уговорен хонорар, както и не са представени доказателства за изплащането на такъв.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ АПК, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], Решение № 000030-3208 от 28.03.2022 г. на изпълнителния директор на Национална агенция по приходите, , с което е оставено без уважение искането вх. № 26-М-763/04.02.2022 г. на [фирма], за възстановяване на недължимо платена такса по чл. 30, ал. 6 ЗХ в размер на 25 000 лева и недължимо платена такса в размер на 2 000 лева по чл. 1, ал. 3 ТТЗХ за разглеждане на искане за потвърждаване на инвестиции.

ВРЪЩА преписката на изпълнителния директор на Национална агенция по приходите за произнасяне по направено искане вх. № 26-М-763/04.02.2022 г. на [фирма], като се възстанови сумата от 25 000 лева, представляваща недължимо платена такса по чл. 30, ал. 6 ЗХ, както и сумата от 2000 лева, представляваща недължимо платена такса по чл. 1, ал. 3 ТТЗХ за разглеждане на искане за потвърждаване на инвестиции.

ОСЪЖДА Национална агенция по приходите да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК] сумата в размер на 50 лева, представляваща направени разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от уведомяване на страните.

Съдия: